

Závěr halové sezony a úvodní běhy se atletům AK Hodonín vydařily

NS 24.4.2012

REGION - Posledním závodem uzavřeli halovou sezonu 2012 veteráni na svém Mistrovství světa ve finském Jyväskylä. Toto severské městečko po celý týden hostilo atlety ze všech koutků světa, kteří se prali o své vavříny ve veteránských kategoriích, které jsou rozděleny vždy po pěti letech. V tomto závodě se utkali také závodníci Atletického klubu Hodonín.

Nedávno oceněná manželská dvojice Alois a Erika Zapalovi si vedla na výbornou. V nabyté konkurenci dokázal **ALOIS ZAPALA** (na snímku) vybojovat dokonce medaili, a to bronzové hodnoty. Ve výškařském sektoru pouze na pokusy prohrál s druhým Alessandrem Pistonem (Itálie), se kterým shodně skočili 182 cm, což je navíc Zapalův letošní nejlepší výkon v hale. „Škoda, že to nebylo o deset centimetrů výše, to bych byl více než nadměru spokojený,“ pronesl po příjezdu do ČR. Ani tento vysněný výkon by ovšem na vítězství nestačil. Vítězný Rus Vitalii Romanovich skočil totiž 193 cm. Ani manželka Erika si ovšem nevedla špatně. Představila se na tratích 200 m a 400 m. Na kratší z tratí se v rozbězích nominovala časem 28,55 sekundy jako šestá nejlepší do osmičlenného finále. Zde za výsledných 28,87 sekund brala skvělé sedmé místo, když na bronz Němky Schulzové stačilo běžet 28,52 sekund, vítězná Němka Joergová zaběhla tento

úsek za 26,07 sekundy. Na dvojnásobné trati se představila hned v prvním rozběhu, který ovládla časem 65,04 sekundy. Ve finále si oproti dvoustopce polepšila o dvě umístění, když jen o jednu setinku prohrála se čtvrtou Britkou Burrowsovou. Erika obsadila konečně páté místo časem 64,52 sekundy. Z vítězství se radovala domácí závodnice Kreenová v čase 61,55 sekundy. Oba manželé shodně zhodnotili závod následovně: „Veteránské mistrovství je super záležitost. Je tam dobrá konkurence, se závodníky se známe a vzájemně se přes komunikační média mnohdy dopředu hecujeme a v průběhu sezony srovnáváme své výkony. Mnoho výkonů je mnohdy famózních, když vidíte jak v sedmdesáti, pětasedmdesáti jde skákat daleko v trojskočku, nebo jakou frekvenci mají sprinteři v 80ti letech, to je až neuvěřitelné. Tyto závody jsou vážně vždy odměnou za ten čas, který tomu obětujete.“

Druhou skupinkou jsou běžci na dlouhé tratě, kteří si plní své sny a absolvovali své první maratóny. První dubnový den se ČSOB maratónu v Bratislavě zúčastnil Dušan Tomčál.

V konkurenci 533 běžců, kteří maratón dokončili, obsadil vítěčně 32. místo v čase 2:52:21 hodiny. O čtrnáct dní později se mnohem většího Vídeňského maratónu zúčastnili hned dva hodonínští běžci. Lepší z nich, Luděk Durďák obsadil v kon-

kurenci více jak šesti tisíc běžců výbornou 131. příčku a jeho čas 2:52:12 hodiny jej pasoval do pozice druhého nejlepšího českého běžce ve startovní listině, kterých ve startovní listině figurovalo celkem 64. Druhý hodonínský běžec Jiří Škrobák se svým časem bohužel nevešel pod tři hodiny, i tak čas 3:06:51 hodiny patří k výborným a celkově mu přinesl v náročné konkurenci 398 pozici.

„Celou noc jsem pořádně nespál, přehrával jsem si v hlavě spousty myšlenek, bál jsem se, abych nepřepálil a jestli to vůbec uběhnu. Měl jsem z té štreky skutečně velký respekt, ale zároveň jsem se hrozně těšil, až vyběhnu spolu s tisícovkami dalších. Ráno bylo pošmourné, ale nepršelo, což mě potěšilo. Děšť při běhu mi sice nevádí, ale běžet v dešti tři hodiny by asi nebylo nic moc. V sedm hodin, dvě hodiny před startem, bylo metro už totálně přečpané běžci. Na místo jsme se ale dostali v pohodě asi hodinu před startem. Všude lidí jak mravenců. Nebylo se čemu divit, na všechny závody (maratón, půlmaratón, štafety, lidový běh) se přihlásilo přes třicet tisíc běžců! Našli jsme náš kamion na oblečení a šli se trochu proklusnout. Půl hodiny před startem jsme se už mačkali ve startovním koridoru. Dostali jsme se docela dopředu, ale had běžců za námi měl snad kilometr. Už samotný start byl zážitek, stovky diváků nás potleskem i hlasivkami hnaly dopředu. Podobné to bylo skoro

po celé trati. Davy lidí kopírovaly skoro celou trať a prakticky každého probíhajícího běžce povzbuzovaly. První kilometry se mi dojetím skoro chtělo plakat a naskakovala mi husí kůže. Můj cíl bylo běžet pod tři hodiny. Kromě posledních tří měsíců jsem nikdy pravidelně v tréninku neběhal trať přes dvacet kilometrů, takže vyšší cíle jsem si ani nekládl. Je totiž obrovský rozdíl zvládnout desítku za 35 minut a nebo maratón. Začal jsem to přesto rychleji, cítil jsem se dobře, tak jsem nechal nohy běžet.

Dlouho to vypadalo dokonce na čas pod 2:50 hodiny, vždyť 10km – 40:22, 20km – 1:20:29 a 30km – 2:00:21. Věděl jsem, že maratón se láme po 35. kilometru a nevím jestli to bylo v hlavě nebo o nohách, ale bez nějaké výraznější krize jsem právě kolem této mety najednou zpomalil asi o dvacet vteřin na kilák,“ zhodnotil svůj první maratón v životě úspěšný zástupce AK Hodonín – Luděk Durďák.

S výsledným časem 2:52:12 hodiny i umístěním (131. místo) byl přesto maximálně spokojený,

protože celkově se jednalo o ohromný zážitek i zkušenost. V cíli náš borec sice sotva chodil, nadšení nad bolestí ale nakonec jasně převýšilo.

„Co se týče únavy, čekal jsem to mnohem horší. V pondělí jsem si dal úplné volno, dva dny mě sice bolely hlavně lýtka, ale už v úterý, tedy druhý den po maratónu, jsem si byl zaklusat. Od té doby běhám denně a nohám sice trošku chybí jiskra, ale cítím se dobře,“ popsal týdeníku Nové Slovácko své současné pocity atlet Durďák. (jop + LL)

